

Ако бждащето поколѣние се опита да разшири идеитѣ на Ботйова, да тегли отъ тѣхъ всичкитѣ логически консеквенции?

Ако, най-сетнѣ, това поколѣние трѣгне по стѣпкитѣ на поета, за да твори и то дѣла, та робѣтъ-човѣкъ да стане човѣкъ-богъ?

Това не може да бжде!

И „благовѣзпитанитѣ господа“ отъ „нова България“ запѣха една сладка пѣсенъ — пѣсенъта за възможното не, а за сигурното бждаще отстѣпничество на поета—изнищено съ грѣхове, които уронватъ престижа на човѣка и дискредитирватъ неговитѣ кумири!

Трѣбва да се спасятъ бждащитѣ поколѣния отъ „заразата“. Ако това е невъзможно, трѣбва да се фалшифициратъ живота и литературнитѣ дѣла на поета. Българинѣтъ е довърчивъ, и освѣнъ това, той не е наученъ да се отнася критически къмъ нѣщата, да провѣрjava и сравнява, да търси произхода на лъжата въ лъжата на нѣщата.

Така се влачатъ цѣли 25—30 години стадо легенди, и нѣколко коша лъжи.

Начало на тие легенди туриха политическитѣ борби около 1882—86. година, когато всѣка политическа партия, неформена и безъ пѣтеводна звѣзда, трѣбваше да си подбере едно знаме, чисто и неопѣтнено. Ботйовъ послужи на много политически шейрети като перде, задъ което скриваха безидейностъ и политическо чапкнство¹⁾.

Литературния изразъ на сжщитѣ легенди даде покойниятъ З. Стояновъ, слѣдъ него литературния покойникъ г. Ст. Заимовъ, а на трето мѣсто, струва ти се, като че по заповѣдь на сждбата — г. Д. Т. Страшировъ.

¹⁾ Спомнѣте си, че прѣзъ 1896—97. година единъ днешенъ „дипломатъ“ издаваше даже вѣстникъ съ цѣлото име на Ботйовъ!